

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupený JUDr. Martinou Tesařovou, advokátkou se sídlem Hořelická 1230/39, Rudná, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2025, č. j. 54 A 12/2023-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav (dále jen „*městský úřad*“) žalobci dopisem ze dne 3. 12. 2014 oznámil, že ke dni 30. 11. 2014 dosáhl celkového počtu 12 bodů v registru řidičů a zároveň žalobce vyzval k odevzdání řidičského průkazu. Proti oznámení o dosažení 12 bodů podal žalobce námitky [§ 123f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu)], a to proti všem záznamům, které byly předmětem výpisu z jeho registru řidičů, protože pochyboval, že by se dopustil tolika přestupků. Žalobce rovněž požádal, aby městský úřad opatřil všechny podklady, na jejichž základě byly záznamy bodů provedeny.

[2] Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2015 městský úřad žalobcovy námitky zamítl a potvrdil záznam celkového počtu 12 bodů dosaženého žalobcem ke dni 30. 11. 2014. Toto rozhodnutí zrušil žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 1. 2017 a vrátil věc městskému úřadu k novému projednání.

[3] Rozhodnutím ze dne 11. 5. 2017 městský úřad vyhověl námitce žalobce ve věci zápisu 2 bodů za přestupek ze dne 2. 10. 2011 a tento zápis jako nezákonný zrušil; ostatní námitky zamítl jako nedůvodné, potvrdil zápis bodů za pokuty ze dne 30. 11. 2014 – 4 body, 10. 12. 2013 – 3 body, 18. 7. 2012 – 4 body, 20. 10. 2011 – 4 body a 29. 3. 2011 – 1 bod a určil, že stav bodového hodnocení žalobce po odečtu 2 bodů za přestupek ze dne 2. 10. 2011 činí ke dni 11. 5. 2017 celkově 12 bodů. Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2022 žalovaný změnil rozhodnutí městského úřadu ohledně data dosažení 12 bodů – žalovaný určil za den dosažení 12 bodů shodně jako městský úřad ve svém prvním rozhodnutí den 30. 11. 2014 (tj. den právní moci pokutového bloku vystaveného za poslední ze spáchaných přestupků), nikoliv den 11. 5. 2017 (tj. den vyhotovení prvostupňového rozhodnutí). Ve zbytku rozhodnutí městského úřadu potvrdil. I podle žalovaného tedy žalobce dosáhl 12 bodů.

[4] Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2022 však zrušil Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 11. 2022, č. j. 55 A 81/2022-39 (dále také jen „*první rozsudek krajského soudu*“), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud v tomto rozsudku shledal nedůvodnými žalobcovy námitky ohledně toho, že porušení povinnosti vyplývající ze zákazové dopravní značky nebylo ke dni 30. 11. 2014 přestupkem (odst. 13 a 14 rozsudku) a navíc nebylo předmětem bodového postihu (odst. 15 až 18 rozsudku). I přes určité nesrovnalosti byl nicméně správný závěr žalovaného o tom, že žalobce dosáhl 12 bodů (odst. 19 až 21 prvního rozsudku krajského soudu). Ačkoli ovšem žalovaný dospěl ke shodnému závěru jako krajský soud, že žalobce dosáhl 12 bodů, tento závěr založil žalovaný podle krajského soudu na nesprávném výpočtu. Krajskému soudu tedy nezbylo, než rozhodnutí žalovaného zrušit, protože by byl výsledek věci pro žalobce překvapivý a žalobce by nemohl vznést námitky nejen vůči správnosti tohoto výpočtu, ale ani proti způsobilosti podkladů, na jejichž základě byl proveden záznam bodů za přestupky, jichž se dopustil ve dnech 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009. Krajský soud tedy pro účely dalšího řízení žalovaného zavázal, aby opatřil pokutové bloky či jiné listiny, jež byly podkladem pro záznam bodů za přestupky, kterých se žalobce dopustil ve dnech 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009, a poté prověřil, zda jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů. Pro úplnost krajský soud dodal, že jelikož § 123e zákona o silničním provozu nestanoví klíč, podle něhož se body po uplynutí 12 měsíců od právní moci posledního rozhodnutí odečítají, nelze určit, z kterého ze dvou výše uvedených přestupků pochází onen jeden zbývající bod (podrobný výpočet viz odst. 21 rozsudku krajského soudu). Žalovaný tedy musel opatřit podklady týkající se obou přestupků, přičemž pouze v případě, že oba jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů, bude možné v dalším řízení vycházet z toho, že žalobci „přítěžují“ jedním bodem (po zohlednění odpočtu 4 bodů provedeného dnem 1. 8. 2010). Konečně měl žalovaný zhodnotit, zda ve světle doplněných podkladů žalobce skutečně dosáhl 12 bodů; od výsledku tohoto zjištění se měl odvíjet další postup v řízení, jakož i jeho výsledek (odst. 22 a 23 prvního rozsudku krajského soudu).

[5] Po vrácení věci krajským soudem žalovaný doplnil do spisu požadované listinné podklady ohledně přestupků ze dne 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009 – oznámení o uložení pokut v blokových řízeních a kopie pokutových bloků. Rozhodnutím ze dne 30. 12. 2022, č. j. 157585/2022/KUSK/OLPPS/RAU, žalovaný následně potvrdil rozhodnutí městského úřadu ze dne 11. 5. 2017 v části, ve které městský úřad vyhověl námitce žalobce ve věci zápisu 2 bodů za přestupek ze dne 2. 10. 2011 a tento zápis jako nezákonný zrušil; žalovaný stejně jako městský úřad shledal ostatní námitky nedůvodnými, potvrdil zápis bodů za přestupky ze dne 30. 11. 2014 – 4 body, 10. 12. 2013 – 3 body, 18. 7. 2012 – 4 body, 20. 10. 2011 – 4

pokračování

bodů a 29. 3. 2011 – 1 bod, navíc však potvrdil zápis bodů za přestupky ze dne 31. 7. 2009 – 2 body a ze dne 20. 5. 2009 – 3 body (k čemuž ho zavázal výše shrnutým rozsudkem krajský soud), a určil, že stav bodového hodnocení žalobce ke dni 30. 11. 2014 činil 12 bodů.

[6] I proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2022 podal žalobce žalobu ke krajskému soudu. Krajský soud se v nyní přezkoumávaném rozsudku zabýval celkem šesti okruhy žalobních námitek: a) rozhodnutí žalovaného podle žalobce nepřipustně rozšiřovalo výrok prvostupňového rozhodnutí o přestupky ze dne 31. 7. 2009 a 20. 5. 2009 – žalovaný podle něj nemohl prvostupňové rozhodnutí přezkoumávat v rozsahu, ve kterém o věci nerozhodl městský úřad; b) podklady rozhodnutí týkající se záznamů bodů ze dne 1. 7. 2009 a 20. 5. 2009 žalovaný získal nezákonně, neboť u nich již uplynula skartační lhůta a vůbec neměly existovat; c) žalobce dále zpochybnil způsobilost pokutového bloku č. G 0163631 vztahujícího se k přestupku ze dne 31. 7. 2009 coby podkladu pro zápis bodů – namítl, že tento pokutový blok postrádá zákonné náležitosti, zejména datum a místo spáchání přestupku; d) záznam 1 bodu ze dne 29. 3. 2011 byl potvrzen nesprávně, protože skutková podstata tohoto přestupku byla zrušena a toto jednání nebylo ke dni 30. 11. 2014 ani předmětem bodového hodnocení; e) žalovaný v novém řízení nesprávně provedl přepoččet bodů – v momentu, v němž městský úřad oznámil žalobci dosažení 12 bodů, evidoval v jeho kartě řidiče 14 bodů, k čemuž nebyl oprávněn; f) „vybodování“ je fakticky samostatnou skutkovou podstatou, v jejímž rámci se sečtou dříve uložené body za předchozí protiprávní jednání a žalobce je znovu potrestán, což odporuje zásadě *ne bis in idem*. Všechny uvedené žalobcovy námitky shledal krajský soud nedůvodnými a žalobu zamítl.

[7] Proti rozsudku krajského soudu ze dne 30. 1. 2025, č. j. 54 A 12/2023-53, podal žalobce (dále *stěžovatel*) nyní posuzovanou kasační stížnost. Námitky stěžovatele lze podřadit pod kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního („s. ř. s.“).

[8] V úvodním okruhu kasačních námitek stěžovatel napadl postup žalovaného jako odvolacího správního orgánu. Ten podle stěžovatele nepřipustně rozšířil výrok prvostupňového rozhodnutí městského úřadu. Žalovaný totiž kromě záznamů bodů, o kterých rozhodoval městský úřad, rozhodl i o záznamech bodů ze dne 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009, o kterých však městský úřad nerozhodl.

[9] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že pokud výrok rozhodnutí městského úřadu neobsahoval zmínku o dvou výše uvedených záznamech z roku 2009, neznamená to, že by městský úřad implicitně vyhověl stěžovatelovým námitkám proti těmto záznamům. Podle krajského soudu městský úřad o námitkách proti těmto záznamům nijak nerozhodl. S tím však stěžovatel nesouhlasí a odvolává se na znění § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu. Z nich podle stěžovatele vyplývá, že prvostupňový správní orgán o námitkách rozhoduje pouze v případě, kdy je zamítá. Naopak v případě, kdy prvostupňový správní orgán námitkám vyhovuje, tak žádné rozhodnutí nevydává. Stěžovatel přitom opakuje, že podal námitky proti všem svým bodovým záznamům. Pokud tedy městský úřad dva záznamy vůbec nezmněl, musí to znamenat, že těmto námitkám vyhověl. Podle stěžovatele tedy není pravda, že by žalovaný ve svém rozhodnutí doplňoval výrok o dva záznamy, kterými se městský úřad opomněl zabývat. Městský úřad se těmito záznamy (byť implicitně) zabýval a pokud žalovaný námitky proti nim zamítl, tak věc nedoplňoval, ale rozhodl zcela

opačně než městský úřad v rámci prvostupňového řízení. Tím však žalovaný rozhodoval nad rámec stěžovatelova odvolání, neboť stěžovatel se odvolal pouze proti výroku, kterým městský úřad zamítl jeho námitky.

[10] Chybný postup žalovaného nemůže zhojit ani odkaz krajského soudu na závazný právní názor vyjádřený v prvním rozsudku, kterým krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2022. Na nesprávném postupu žalovaného nic nemění ani skutečnost, že se stěžovatel mohl po doručení prvního rozsudku krajského soudu vyjádřit k podkladům rozhodnutí; krajský soud rovněž nesprávně interpretoval zásadu jednotnosti správního řízení, kterou nelze pojmát tak, že o části předmětu prvostupňového správního řízení rozhodne jako první žalovaný v odvolacím řízení. Konečně se krajský soud mylí, že žalovaný mohl rozhodnout i o dvou záznamech z roku 2009 kvůli tomu, že stěžovatel podal námitky proti všem svým bodovým záznamům. Tato skutečnost totiž platila v prvostupňovém správním řízení před městským úřadem, v odvolacím správním řízení je však odvolací správní orgán vázán rozsahem odvolání.

[11] Ve druhém okruhu kasačních námitek stěžovatel napadá zákonnost pokutových bloků, které správní orgány využily jako podklady svých rozhodnutí. Podle stěžovatele se jednalo o nepřipustné důkazy, neboť se jednalo o pokutové bloky z roku 2009, jejichž skartační lhůta je 5 let. Přípustnost pokutových bloků jako důkazů nelze podle stěžovatele založit na tom, že v rozporu se zákonem nebyly skartovány v předepsané lhůtě.

[12] Rozsudek krajského soudu ohledně tohoto okruhu žalobních námitek je navíc nepřezkoumatelný. Krajský soud se totiž nezabýval stěžovatelovou námitkou ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného; podle stěžovatele se žalovaný ve svém rozhodnutí nezabýval námitkou týkající se skartace pokutových bloků. Krajský soud rovněž ani neposoudil otázku, zda pokutové bloky byly, nebo nebyly s ohledem na jejich skartační lhůtu přípustným důkazem.

[13] Stěžovatel si je vědom, že krajský soud proti jeho žalobní námitce postavil vlastní hodnocení založené na tom, že primárním podkladem při rozhodování správních orgánů o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů jsou oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Proto podle krajského soudu nebylo podstatné, zda pokutové bloky již byly skartovány, či nikoli. S tímto právním názorem stěžovatel souhlasí, ovšem podle něj jej nelze použít na jeho případ. V daném případě totiž správní orgány vycházely jak z oznámení o uložení pokuty, tak i pokutových bloků. Protože tedy správní orgány prokazatelně vycházely z obou dokumentů, musí být umožněn přezkum jejich přípustnosti jako důkazů, neboť rozhodovaly-li by správní orgány jen na podkladě oznámení o uložení pokuty, mohlo být jejich posouzení odlišné. Správní orgány se ve svých rozhodnutích nikdy nezabývaly otázkou, zda samotná oznámení o uložení pokuty byla dostatečná. Touto svou úvahou vybočil krajský soud z mezí soudního přezkumu a nepřipustně jako rozhodovací důvod uvedl zcela nové právní hodnocení.

[14] Konečně stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že pokud pokutové bloky nebyly skartovány, jak být měly, a naopak byly použity ve stěžovatelově správním řízení, není tato skutečnost k tíži stěžovatele, ale právě naopak. Stěžovateli se však dle jeho názoru jednodušeji zpochybňuje oznámení o uložení pokuty, pokud k němu není přiložen pokutový blok, neboť se správní orgán poté ocitá v důkazní nouzi.

pokračování

[15] Ve třetím okruhu kasačních námitek stěžovatel namítl neprůkaznost pokutového bloku ze dne 31. 7. 2009. Tento pokutový blok totiž neobsahuje datum spáchání přestupku ani místo spáchání přestupku. V důsledku toho není podle stěžovatele možné přezkoumat, zda přestupek nebyl spáchán v období, kdy nepodléhal bodovému hodnocení. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že není-li v pokutovém bloku uvedeno datum a místo spáchání přestupku, pak se postupuje podle fikce, že přestupek se stal dne a v místě, kde byl pokutový blok podepsán. Tuto fikci zákon nikde nestanoví a nadto tato skutečnost ani neplatí vždy a svědčí o ní i druhý pokutový blok z roku 2009 založený ve spise. Rovněž se nejedná o žádnou ustálenou praxi správních orgánů.

[16] Ve čtvrtém a posledním okruhu kasačních námitek stěžovatel namítá nezákonný záznam bodů za přestupky, za které zákon bodový postih již nestanoví. Bodový systém má podle stěžovatele povahu trestního obvinění, tudíž se má uplatnit čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*Listina*“). Stěžovatel si je vědom, že usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, č. 3339/2016 Sb. NSS, se týkalo odlišné situace a Nejvyšší správní soud následně v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69, dospěl k závěru, že správní orgán není povinen revidovat již zaznamenané body, neboť pro aplikaci zásady užití příznivějšího pozdějšího zákona není prostor po právní moci rozhodnutí. Stěžovatel se však nedomáhal revize zaznamenaných bodů. Jakkoli tedy body zůstávají v bodovém hodnocení zaznamenaný v počtu, ve kterém byly zaznamenány v momentě, kdy rozhodnutí nabylo právní moci, zcela odlišnou otázkou je podle stěžovatele posouzení jednání a bodového postihu za tato jednání v okamžiku rozhodování o samostatné skutkové podstatě spočívající ve speciální recidivě.

[17] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který souhlasí s posouzením věci krajským soudem a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost. Krajský soud věc správně právně posoudil a jeho rozsudek rovněž dostal požadavkům na přezkoumatelnost. Žalovaný připomněl, že odvolací správní řízení je založeno na tzv. omezeném revizním principu. Rovněž žalovaný nesouhlasí s tím, že ze strany prvostupňového správního orgánu může dojít k jakémusi implicitnímu vyhovění námitkám. Ohledně tvrzené nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu žalovaný odkázal na odst. 39 a 40 rozsudku krajského soudu, ve kterých se krajský soud podle žalovaného vypořádal se stěžovatelskými námitkami ohledně nepoužitelnosti pokutových bloků. Pokutové bloky byly podle žalovaného použity v souladu se zákonem. Rovněž pokutový blok č. G 0163631 byl dostatečně určitý a použitelný na stěžovatelův případ. Všechny stěžovatelské přestupky byly správně zohledněny.

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal zákonnost napadeného rozsudku v rozsahu kasační stížnosti a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[19] Kasační stížnost **není** důvodná.

[20] Z obsahu stěžovatelské kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel prezentoval čtyři okruhy kasačních námitek. V prvním okruhu kasačních námitek napadl postup žalovaného, který podle něj nepřipustně rozhodl i o námitkách proti záznamům bodů ze dne 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009. Ve druhém okruhu stěžovatel namítl nepřipustnost pokutových bloků z roku

2009 jako důkazů. Ve třetím okruhu kasačních námitek stěžovatel namítl neprůkaznost pokutového bloku ze dne 31. 7. 2009 a ve čtvrtém okruhu namítl nezákonný záznam bodů za přestupky, za které zákon bodový postih již nestanoví. Jak přitom Nejvyšší správní soud opakovaně upozorní níže, shodnou argumentaci ve vztahu k námitkám uvedených v tomto odstavci stěžovatel v převážné míře přednesl již v řízení před krajským soudem.

[21] V prvním okruhu kasačních námitek stěžovatel opakovaně napadl postup žalovaného, který, poté, co mu věc prvním rozsudek vrátil krajský soud, ve svém rozhodnutí údajně nepřipustně rozšířil výrok prvostupňového rozhodnutí městského úřadu. Žalovaný totiž kromě záznamů bodů, o kterých rozhodoval městský úřad, rozhodl i o záznamech bodů ze dne 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009, o kterých však městský úřad nijak nerozhodl.

[22] Shodnou námitku uvedl stěžovatel již v žalobě a krajský soud se jí zabýval v odst. 25 až 37 svého rozsudku. Nejvyšší správní soud s posouzením krajského soudu souhlasí.

[23] Stěžovatel především nesouhlasí s krajským soudem, že tím, že výrok prvostupňového rozhodnutí městského úřadu neobsahoval žádnou zmínku o dvou výše uvedených záznamech z roku 2009, neznamená to, že by městský úřad implicitně vyhověl stěžovatelovým námitkám proti těmto záznamům. V tomto směru stěžovatel uvedl námitky, které Nejvyšší správní soud shrnul výše v odst. [9] a [10].

[24] Tyto kasační námitky nejsou důvodné. Možnost, že by ke zrušení určitého záznamu bodů mohlo dojít implicitně či jen opomenutím správního orgánu, odmítl již krajský soud v odst. 33 svého rozsudku. Jak správně uvedl krajský soud, zákon o silničním provozu takovou možnost neupravuje. Postup prvostupňového správního orgánu ohledně vypořádání námitek je upraven v § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu; stěžovatel sice na tato ustanovení odkazuje, ale nesprávně je interpretuje. Z daných ustanovení skutečně vyplývá, že prvostupňový správní orgán o námitkách rozhoduje pouze v případě, kdy je zamítá (§ 123f odst. 3 zákona o silničním provozu); potud má tedy stěžovatel pravdu. V čem se však stěžovatel mylí, je interpretace druhého ustanovení a postupu prvostupňového správního orgánu v případě, kdy tento správní orgán námitkám vyhoví. V takovém případě prvostupňový správní orgán nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče (§ 123f odst. 2 zákona o silničním provozu – Nejvyšší správní soud pro úplnost upozorňuje, že toto ustanovení je od svého zavedení do zákona o silničním provozu v roce 2006 obsahově shodné a postup správního orgánu při vyhovění námitkám se tak od té doby nezměnil). Vyhovění námitkám je tedy podle zákona o silničním provozu zřetelně spojeno s navazujícími faktickými úkony prvostupňového správního orgánu spočívajícími v provedení opravy záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a v neprodleném písemném vyrozumění o provedené opravě záznamu řidiče. Pokud městský úřad takové úkony ve spojení se záznamy bodů ze dne 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009 neprovedl a z rozhodnutí městského úřadu není zřejmé, že by se městský úřad těmito záznamy zabýval, nelze z toho ani podle Nejvyššího správního soudu dovodit implicitní vyhovění stěžovatelovým námitkám ohledně těchto záznamů.

[25] Jako chybnou tedy Nejvyšší správní soud posoudil stěžovatelovu tezi o tom, že městský úřad implicitně vyhověl jeho námitkám proti záznamům bodů ze dne 20. 5. 2009

pokračování

a 31. 7. 2009. Nejvyšší správní soud naopak souhlasí s krajským soudem, že se městský úřad jako prvostupňový správní orgán uvedenými záznamy z roku 2009 prostě opomněl zabývat a jeho rozhodnutí bylo s ohledem na vymezení předmětu řízení, jak jej provedl stěžovatel ve svých námitkách, ve kterých napadl všechny záznamy bodů, neúplné, a tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. I podle Nejvyššího správního soudu je tedy třeba vycházet ze skutečnosti, že v okamžiku vydání prvního rozsudku krajského soudu byla rozhodnutí městského úřadu i žalovaného kvůli popsané vadě (kterou nenapravit ani žalovaný v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2022) nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Konkrétně k tomu krajský soud ve svém prvním rozsudku uvedl: *„Z výpisu bodového hodnocení ovšem vyplývá, že se žalobce dopustil přestupků, které jsou z hlediska aktuálního počtu bodů relevantní, již dříve: dne 20. 5. 2009 mu byly zaznamenány 3 body a dne 31. 7. 2009 2 body. Dne 1. 8. 2010 sice došlo k odečtu 4 bodů, nicméně i poté žalobci jeden bod zbýval. To je právě bod, který žalobce ve svém výpočtu předestřeném v žalobě nezohledňuje (a ostatně ani správní orgány ve svých rozhodnutích)“* (odst. 21 prvního rozsudku krajského soudu).

[26] Proto krajský soud ve svém prvním rozsudku žalovanému přílehavě uložil, aby opatřil *„podklady pro záznam bodů za přestupky, kterých se žalobce dopustil ve dnech 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009, jak to ostatně požadoval sám žalobce již ve svých námitkách uplatněných dne 17. 12. 2014. Poté žalovaný prověří, zda jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů“* (odst. 23 prvního rozsudku krajského soudu). Přitom krajský soud žalovaného upozornil, že k provedení uvedených úkonů může věc vrátit městskému úřadu do prvostupňového správního řízení (opět odst. 23 prvního rozsudku krajského soudu).

[27] K postupu krajského soudu v prvním rozsudku Nejvyšší správní soud připomíná svou ustálenou judikaturu, podle které je krajský soud oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS, a na něj navazující další rozhodnutí). K takové situaci přitom došlo i v „prvním kole“ nyní posuzované věci, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů pro nedostatek důvodů spočívající v opomenutí zabývat se záznamy bodů ze dne 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009 znemožnila krajskému soudu posoudit stěžejní otázku spočívající v tom, zda stěžovatel dosáhl 12 bodů a byl tedy v souladu se zákonem vyzván k odevzdání řidičského průkazu.

[28] Z prvního rozsudku krajského soudu přitom zřetelně vyplývá, že si krajský soud uvědomoval, že uvedený závěr o absenci vypořádání záznamů ze dne 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009 se poprvé objevil právě až v jeho rozsudku, proto krajský soud s ohledem na zachování stěžovatelových procesních práv vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (srov. odst. 22 prvního rozsudku krajského soudu).

[29] Na takovém postupu krajského soudu neshledává ani Nejvyšší správní soud nic nezákonného (zde Nejvyšší správní soud poznamenává, že ačkoli přezkoumává rozsudek krajského soudu ze dne 30. 1. 2025, č. j. 54 A 12/2023-53, tedy v pořadí druhý rozsudek ve věci, musel se vyjádřit také k prvnímu rozsudku krajského soudu, který vytvořil rámec pro následný postup žalovaného, jakož i pro posuzování věci samotným krajským soudem v řízení o druhé stěžovatelově žalobě). Jak je totiž zřejmé, krajský soud dbal na dodržení

stěžovatelových procesních práv, a proto ostatně zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň krajský soud žalovanému připomněl, že podle povahy úkonů může věc vrátit městskému úřadu do prvostupňového správního řízení. Této možnosti žalovaný nevyužil a úkony, k jejichž provedení ho zavázal krajský soud – tedy doplnění spisové dokumentace o podklady k záznamům ze dne 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009 a jejich posouzení – provedl sám. Přitom žalovaný dal stěžovateli možnost se s doplněnými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, čehož stěžovatel ostatně využil. Tento postup i podle Nejvyššího správního soudu odpovídá zásadě jednotnosti správního řízení, ve kterém je zrušení prvostupňového správního rozhodnutí odvolacím správním orgánem až krajní možností. Jak naopak Nejvyšší správní soud ustáleně připomíná, s ohledem na požadavek na hospodárnost řízení je odvolací správní orgán povinen napadené prvostupňové rozhodnutí v případě zjištění jeho vad primárně změnit. Za tímto účelem je odvolací správní orgán oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit (zejména rozsudek ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud navíc opakovaně výslovně potvrdil, že v odvolacím správním řízení lze zhojit i vadu nepřezkoumatelnosti prvostupňového správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 9. 1. 2025, č. j. 6 As 100/2024-35, odst. [11]).

[30] Důvodná nemůže být ani stěžovatelova námitka, že žalovaný rozhodl nad rámec odvolání, ve kterém stěžovatel brojil pouze proti zamítnutí jeho námitek, mezi kterými z logiky věci nebyly námitky proti záznamům ze dne 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009. Při hodnocení této námity je pro Nejvyšší správní soud stěžejní, že neplatí již výše vyvrácená stěžovatelova teze o tom, že v případě, kdy městský úřad o stěžovatelových námitkách proti uvedeným záznamům z roku 2009 výslovně nerozhodl, tak platí, že jim implicitně vyhověl. Jak již Nejvyšší správní soud výše uvedl, tato stěžovatelova výchozí myšlenka neplatí a v daném případě tedy lze dojít pouze ke dvěma závěrům. Buď by nějaký přezkumný orgán následující po městském úřadu tuto vadu prvostupňového řízení následně objevil a napravil ji (především žalovaný či poté správní soudy), nebo by stěžovatelovy námitky proti záznamům ze dne 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009 zůstaly nevypořádané a nebylo o nich rozhodnuto. V takovém případě by však záznamy ve stěžovatelově registru řidičů zůstaly v platnosti. Jak Nejvyšší správní soud již výše uvedl, uvedenou vadu odstranil krajský soud v jeho prvním rozsudku a krajský soud navíc s ohledem na zachování stěžovatelových procesních práv vrátil věc žalovanému v tomto rozsahu k dalšímu řízení. Uvedený postup krajského soudu, který „vrátil do hry“ záznamy ze dne 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009 tedy nemohl podle Nejvyššího správního soudu ničím zasáhnout do stěžovatelových práv; naopak jím krajský soud napravil nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, ke které, jak Nejvyšší správní soud již výše uvedl, byl krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, neboť uvedená nepřezkoumatelnost znemožňovala posoudit ústřední otázku celého stávajícího sporu – tedy naplnění zákonných podmínek k odevzdání řidičského průkazu. Navíc tento postup krajského soudu odpovídal stěžovateli původnímu záměru sledujícímu přezkum všech bodových záznamů. V návaznosti na odstavec [29] přitom Nejvyšší správní soud dodává, že formálně lze stěžovateli přisvědčit, že v konečném důsledku nebylo rozhodováno ve dvou instancích, a tedy že o jednu instanci „přišel“, neboť žalovaný fakticky rozhodl jako první a poslední instance správního řízení. Rozhodné zde však je, že takový postup byl v souladu s principem jednoty správního řízení, přičemž stěžovatel měl možnost se před vydáním rozhodnutí žalovaného k věci plně vyjádřit.

pokračování

[31] S ohledem na výše přijaté právní hodnocení nemohou být důvodné ani zbylé dílčí stěžovatelovy námitky týkající se postupu žalovaného jako odvolacího orgánu při rozhodování o námitkách proti záznamům bodů ze dne 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009. Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, stěžovatelova procesní práva byla dodržena, neboť měl možnost se se všemi doplněnými podklady (ve vztahu záznamům ze dne 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009) seznámit a vyjádřit se k nim (blíže opět viz odst. [29] tohoto rozsudku). Tento postup plně odpovídal původnímu stěžovatelovu záměru, který spočíval v podání námitek proti všem bodovým záznamům.

[32] V dalším okruhu kasačních námitek stěžovatel napadl zákonnost pokutových bloků, které správní orgány využily jako podklady jejich rozhodnutí. Podle stěžovatele se jednalo o nepřipustné důkazy, neboť se jednalo o pokutové bloky z roku 2009, jejichž skartační lhůta je 5 let. Přípustnost pokutových bloků jako důkazů nelze podle stěžovatele založit na tom, že v rozporu se zákonem nebyly skartovány v předepsané lhůtě. Navíc je dle stěžovatele rozsudek krajského soudu ohledně tohoto okruhu námitek nepřezkoumatelný.

[33] Stěžovatel má pravdu, že se krajský soud ve svém rozsudku výslovně nezabýval namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného, který se podle stěžovatele nevyjádřil k jeho námitce ohledně nepřipustnosti pokutových bloků z roku 2009 jako důkazů, neboť pokutové bloky měly být v okamžiku rozhodování žalovaného po vrácení věci krajským soudem již skartovány. V odst. 40 svého rozsudku však krajský soud mj. konstatoval, že *„pokutové bloky jsou označeny čísly jednacími a datem doručení prvostupňovému správnímu orgánu, je zřejmé, že se musely nacházet u prvostupňového správního orgánu, který je patrně zaslal žalovanému, jak se uvádí v napadeném rozhodnutí“*. Krajský soud ve svém rozsudku tedy evidentně zohlednil právní názor žalovaného vyjádřený v jeho rozhodnutí, tím tedy, byť implicitně, podle Nejvyššího správního soudu vyjádřil svůj právní závěr ohledně přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Rovněž ani podle Nejvyššího správního soudu nelze dospět k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, přičemž Nejvyšší správní soud odkazuje zejména na s. 19 druhý odstavec shora rozhodnutí žalovaného, ve kterém se žalovaný výslovně vyjádřil ke stěžovatelem namítané nepřipustnosti pokutových bloků z důvodu toho, že měly být již skartovány. Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). K takové situaci s ohledem na výše uvedené ani podle Nejvyššího správního soudu nedošlo.

[34] Proto je možné stěžovatelovu námitku přezkoumat věcně. O tom svědčí také to, že sám stěžovatel ve své kasační stížnosti připouští (srov. s. 4 a 5 kasační stížnosti), že krajský soud uvedl ohledně nepřipustnosti pokutových bloků jako důkazů vlastní argumentaci, která spočívala v tom, že podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu provede příslušný správní orgán záznam v registru řidičů na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Podkladem pro záznam je tak primárně oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Pouze z takového oznámení nelze bez dalšího vycházet v případech, kdy se vyskytnou pochybnosti o údajích v něm zaznamenaných (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 1039/2010 Sb. NSS). Žalovaný si obstaral oznámení

o uložení pokuty v blokovém řízení vztahující se k přestupkům ze dne 20. 5. 2009 a 31. 7. 2009, které přitom správní orgán I. stupně obdržel krátce po vydání pokutových bloků. Oznámení o uložení pokuty obsahují v obou případech všechny potřebné údaje o stěžovateli, přestupku i uložené sankci. I kdyby totiž oba pokutové bloky již skartovány byly, postačila by pro rozhodnutí o námitkách stěžovatele proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče oznámení o uložení pokuty samotná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016-32, zejména odst. [15] a [16], nebo ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35, odst. [15]) – srov. odstavce 40 až 42 rozsudku krajského soudu.

[35] Podle krajského soudu tedy k provedení bodového záznamu v registru řidičů stačí primárně oznámení o uložení pokuty [§ 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu]. Z oznámení o uložení pokuty nelze bez dalšího vycházet pouze v případech, kdy se vyskytnou pochybnosti o údajích v nich zaznamenaných. K takové situaci však v posuzovaném případě nedošlo a oznámení o uložení pokuty obsahovala všechny požadované náležitosti. Proto byla dostatečná jako podklad pro bodové záznamy ve stěžovatelově registru řidičů. Oznámení o uložení pokuty městský úřad navíc obdržel krátce po vydání pokutových bloků.

[36] S tímto právním názorem stěžovatel souhlasí, ovšem podle něj jej nelze použít na jeho případ. V daném případě totiž správní orgány vycházely jak z oznámení o uložení pokuty, tak i z pokutových bloků. Protože tedy správní orgány prokazatelně vycházely z obou dokumentů, musí být umožněn přezkum jejich přípustnosti jako důkazů, neboť rozhodovaly-li by správní orgány jen na podkladě oznámení o uložení pokuty, mohlo být jejich posouzení odlišné. Správní orgány se ve svých rozhodnutích nikdy nezabývaly otázkou, zda samotná oznámená o uložení pokuty byla dostatečná. Svou úvahou podle stěžovatele vybočil krajský soud z mezí přezkumu a nepřipustně jako rozhodovací důvod uvedl zcela nové právní hodnocení.

[37] Ani tato kasační námitka není důvodná. Ustálená judikatura správních soudů i Ústavního soudu umožňuje správním soudům postavit proti jednotlivým žalobním námitkám vlastní ucelený právní názor, který s ohledem na žalobní námitky ob stojí (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Přezkumnou pravomoc správních soudů navíc nelze vykládat jako mechanické opakování závěrů přijatých správními orgány, které by se v řízeních před správními soudy zúžilo v prosté vyjadřování souhlasu, nebo nesouhlasu s právním názorem správních orgánů. Z rozsudku krajského soudu je zřejmé, že krajský soud ve svém právním hodnocení vycházel z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu a tuto rozhodovací praxi aplikoval na skutkový stav, se kterým byl stěžovatel seznámen a který se v řízení před krajským soudem nijak nezměnil. Krajský soud přitom svým právním názorem, že správní orgány nemusely hodnotit pokutové bloky, neboť bylo dostatečné vycházet z oznámení o uložení pokut, do posouzení případu fakticky nevnesl žádné nové skutečnosti, právě naopak skutečnosti v podobě pokutových bloků z právního hodnocení pro nadbytečnost odstranil. Ze stěžovatelovy kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel tomuto právnímu hodnocení krajského soudu rozumí a je s ním srozuměn, nepřináší proti němu však žádnou věcnou kasační polemiku ve smyslu toho, že by oznámení o uložení pokut nebyla dostatečnými podklady pro bodové záznamy v jeho registru řidičů, resp. že by kolem oznámení panovaly

pokračování

takové pochyby, kvůli kterým by bylo potřeba vycházet i z dalších podkladů, jako třeba právě z pokutových bloků. Za těchto okolností ani tato kasační námitka není důvodná.

[38] Konečně stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že pokud pokutové bloky nebyly skartovány, jak být měly, a naopak byly použity ve stěžovatelově správním řízení, nebyla tato skutečnost k tíži stěžovatele, ale právě naopak. Stěžovateli se však dle jeho názoru jednodušeji zpochybňuje oznámení o uložení pokuty, pokud k němu není přiložen pokutový blok, neboť se správní orgán poté ocitá v důkazní nouzi.

[39] Ani tato kasační námitka není důvodná, neboť s ohledem na výše popsany právní názor krajského soudu je podle Nejvyššího správního soudu zřejmá její účelovost. Již výše Nejvyšší správní soud popsal, že krajský soud ve svém rozsudku konstatoval dostatečnost oznámení o uložení pokut pro bodové záznamy z roku 2009, díky čemuž nepřihlížel k pokutovým blokům. Stěžovateli nic nebránilo rozporovat výpovědní hodnotu oznámení o uložení pokut, ale žádnou takovou argumentaci nepřednesl. Pokud tedy krajský soud zřetelně vycházel pouze z oznámení o uložení pokut, není třeba se zabývat otázkou, zda by pro stěžovatele bylo snazší zpochybňovat oznámení o uložení pokut bez pokutových bloků. Nejvyšší správní soud opakuje, že stěžovatel navíc ani žádnou argumentaci ohledně oznámení o uložení pokut neuvedl.

[40] Ve třetím okruhu kasačních námitek stěžovatel namítl neprůkaznost pokutového bloku ze dne 31. 7. 2009 (č. G0163631).

[41] Také tato kasační námitka není důvodná. Jak především uvedl již krajský soud v napadeném rozsudku a Nejvyšší správní soud nyní potvrdil, bodový záznam v registru řidičů se provádí v první řadě na základě oznámení o uložení pokuty. Ostatní podklady se zohledňují až v případě pochybností ohledně tohoto oznámení. Již krajský soud přitom ve svém rozsudku konstatoval, že oznámení o uložení pokuty obsahují v obou případech všechny potřebné údaje o stěžovateli, přestupku i uložené sankci a že údaje v oznámeních v obou případech korespondují s údaji uvedenými v pokutových blocích (odst. 41 a 42 rozsudku krajského soudu). I s tím Nejvyšší správní soud souhlasí a opět připomíná, že stěžovatel se měl snažit především o zpochybnění samotných oznámení o uložení pokut, k čemuž však žádnou polemiku neprezentoval. Nejvyšší správní soud tak souhlasí s právním názorem krajského soudu, že nic nenaznačuje, že by přestupek měl být spáchán na jiném místě než tam, kde došlo k vydání pokutového bloku. Je ostatně běžné, že blokové řízení proběhne ihned po zjištění přestupku a na místě, kde byl spáchán. Z pokutového bloku tak jasně vyplývá, že se stěžovatel dne 31. 7. 2009 v 19:36 hodin dopustil v obci Vestřev na silnici I. třídy č. 16 přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti o 13 km/h (odst. 44 rozsudku krajského soudu).

[42] Rovněž není pravda, že by krajský soud ve svém rozsudku vyšel z jakési fikce, podle které „*není-li v pokutovém bloku uvedeno datum a místo spáchání přestupku, pak se postupuje podle fikce, že přestupek se stal dne a v místě, kde byl pokutový blok podepsán*“, jak se domnívá stěžovatel. Krajský soud ve svém rozsudku žádnou takovou „fikci“ nezmínil a jeho právní závěr se naopak opírá o to, že blokové řízení běžně probíhá ihned po zjištění přestupku a na místě, kde byl spáchán. Takovému postupu podle krajského soudu nasvědčovalo vše i v případě pokutového bloku č. G 0163631. Podle krajského soudu nebylo důvodu se domnívat, že se místo a datum spáchání přestupku lišily od místa vydání pokutového bloku.

Tomuto závěru podle krajského soudu odpovídalo i oznámení o uložení pokuty. I s tímto posouzením Nejvyšší správní soud souhlasí a připomíná již výše zmíněnou judikaturu, ve které Nejvyšší správní soud klade důraz mj. i na kvalitu zpochybňujících tvrzení řidiče (srov. již výše cit. rozsudky č. j. 2 As 109/2016-32, odst. [16], nebo č. j. 8 As 186/2016-35, odst. [15], či rozsudek ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74). Nejvyšší správní soud i ohledně pokutového bloku č. G 0163631 shodně jako u oznámení o uložení pokuty konstatuje, že stěžovatel ani v žalobě, ani v nynější kasační stížnosti žádnou konkrétní argumentaci, proč by se pokutový blok ze dne 31. 7. 2009 neměl týkat jeho přestupku ze dne 31. 7. 2009, neuvedl.

[43] Ve čtvrtém a posledním okruhu kasačních námitek stěžovatel namítl nezákonný záznam bodů za přestupky, za které zákon bodový postih již nestanoví (blíže viz shrnutí tohoto okruhu kasačních námitek výše v odst. [16]).

[44] Ani v tomto směru nelze stěžovateli přisvědčit. Jak stěžovatele upozornil již krajský soud, shodnou námitkou se zabýval už v prvním rozsudku (srov. odstavce 15 až 18 rozsudku krajského soudu č. j. 55 A 81/2022-39) a zabýval se jí i v nyní přezkoumávaném rozsudku (srov. odstavce 46 a 47). Podstata této námitek přitom spočívá v tom, že se stěžovatel domáhá nezapočítání jednoho bodu za přestupek ze dne 29. 3. 2011, neboť tento přestupek ode dne 1. 8. 2011 již nebyl předmětem bodového postihu. V obou případech přitom krajský soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 As 60/2016-23, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že závěry výše citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 As 114/2014-55, resp. na něj navazujícího rozsudku č. j. 6 As 114/2014-69, nelze interpretovat tak, že by ukládaly správním orgánům povinnost revidovat body zaznamenané v registru řidičů jen proto, že v době po uložení pokuty v blokovém řízení (resp. nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku) a před námitkovým řízením se zákon změnil ve prospěch pachatele. V takových případech je již o přestupku pravomocně rozhodnuto a pro aplikaci zásady užití příznivějšího pozdějšího zákona není prostor.

[45] Uvedený právní názor, který je navíc ustálený a Nejvyšší správní soud jej zopakoval i ve svých pozdějších rozhodnutích, jako např. rozsudcích ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 117/2016-17, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 As 259/2015-34, a ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 As 212/2015-81, je podle Nejvyššího správního soudu přílehlavý na stěžovatelův případ. Jak již totiž krajský soud stěžovateli opakovaně vysvětlil, podstatné je, že stěžovatel se předmětného přestupku dopustil dne 29. 3. 2011 a téhož dne o něm bylo pravomocně rozhodnuto v blokovém řízení; body za tento přestupek byly podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu zaznamenány do registru řidičů do 5 pracovních dnů. V té době se za tento přestupek zaznamenával 1 bod. Změna zákona o silničním provozu, podle které tento přestupek již nebyl předmětem bodového postihu, vstoupila v účinnost až dne 1. 8. 2011, tedy až po pravomocném rozhodnutí o přestupku a provedení záznamu v registru řidičů. Není přitom rozhodné, že se stěžovatel podle svého tvrzení obsaženého v kasační stížnosti nedomáhá revize zaznamenaných bodů, ale domáhá se nezohlednění onoho jednoho bodu v rámci naplnění skutkové podstaty pozbytí řidičského oprávnění při dosažení počtu 12 bodů, které podle výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu skutečně představuje sankci *sui generis* za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou (srov. odst. [41] usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 As 114/2014-55).

pokračování

[46] Ve skutečnosti se totiž stěžovatel domáhá shodného výsledku, jakého se domáhali předchozí stěžovatelé ve výše připomenutých rozsudcích Nejvyššího správního soudu, a to nezohlednění bodů za přestupky, které kvůli pozdějším novelám zákona o silničním provozu již nebyly předmětem bodového postihu. Zatímco tehdejší stěžovatelé se dožadovali přímo revize zaznamenaných bodů, stěžovatel se domáhá nezohlednění onoho bodu v rámci naplnění skutkové podstaty pozbytí řidičského oprávnění při dosažení počtu 12 bodů, což je však ve své podstatě totéž. Proto i pro nynější stěžovatelovu argumentaci platí právní závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 60/2016-23 a na něj navazující judikatury a ani tato námitka nebyla důvodná. S ohledem na skutečnosti uvedené v odst. [45] shora proto byl onen 1 bod za přestupek ze dne 29. 3. 2011 správně zohledněn.

[47] Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že zákon o silničním provozu upravuje v § 123e několik rozličných situací a způsobů, při kterých dochází k odečítání bodů z celkového počtu dosažených bodů řidiče. K takovým situacím opakovaně docházelo také u stěžovatele, kterému byly dne 11. 7. 2008 odečteny 3 body, dne 1. 8. 2010 pak 4 body a dne 19. 7. 2013 poté 4 body. I přes tyto odpočty však stěžovatel dalšími přestupky dosáhl počtu 12 bodů. Nelze tedy ani dospět k závěru, že by se řidičům automaticky kumulovaly v minulosti všechny dosažené body, ačkoli by tyto body například již byly dosaženy dlouho v minulosti a zákon o silničním provozu by je nadále bodovým postihem nepostihoval. Řidiči se mohou svým vlastním jednáním naopak přičinit o naplnění některé z podmínek § 123e zákona o silničním provozu, a tedy odečtu jimi dosažených bodů.

[48] Ze všech uvedených důvodů tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o nedůvodnosti kasační stížnosti a jako takovou ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.). Protože stěžovatel v nynější věci nebyl úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) Žalovanému pak nevznikly žádné náklady, které by se vymykaly z jeho běžné úřední činnosti, proto mu Nejvyšší právní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu